

Szil Ágnes

SZAMÁRTESTVÉR

Nem mondhattam el neki, hogy az utolsó három kilométeren a lelkem nem tartózkodott a testemben, csak futottam mellette némán, mint egy hű kutya, hogyha ez van elvárva tőlem, ez a hűség meg ez a futás. A csupasz ágak belekarmoltak az ég homokjába, mint a csirkék lábai, a januári koradélután úgy pengett a világban, mint az acél. Futottunk, egyazon ütemre, én, mint egy hidegvérű ló, hiányolva mindent, ami egy idillikus világban békességet jelent és harmóniát, ő meg kapkodta fel a lábait: futószárra vágott spanyol paripa.

A fordítónál elhúz mellőlem: most már nem fogja vissza magát, hirtelen sötét szárnyak emelik meg, azt mondja, majd otthon találkozunk. Sokáig látom még: kicsinnyé váló pont, ahogy a páraburok befogadja.

Aki fut, az valamiért vagy valami elől teszi, nálam ez utóbbi tapasztalható, naivitásomban azt képzelem, hogy elmenekülhetek, még annak képtelenségét ismerve is, hogy történetesen magam elől futok. A tudóm teleszívta magát oxigénnel, akaratom ellenére, fájdalmasan nyilallott bele a fagyos köd, a szemembe a cirka száz méter, ameddig el lehetett látni. Most belém löhetnének, gondolom, ahogy elhagyom a betonút nyújtotta biztonságot, de aztán pár lépés után rájövök, hogy ilyenkor nincsenek kinn a vadászok: kora reggel jönnek mészárolni vagy napszálltakor, sokszor láttam már a kopott, méregzöld kocsit, oldalán himbálva a fácán- és nyúltetemeket, ahogy szuszogva felkaptat a hídra, fortyogó gyomrában emberekkel és a fegyverekkel. Ha most otthon lennék, zilálja a tudóm, guzorognék egy terebélyes fotelban, az utcára néző ablak mellett, kezemben egy pohár borral vagy rosszabb esetben forró kakaóval, a kakaón tejszínhabbal, a tetején meg fahéjpemetekkel. Így ábrándozik a kisémmizett test, ahogy megismétli ezredjére is ugyanazokat a modulátokat, és ebben az sem nyomasztja, hogy sosem ivott ilyen tejszínbóbitás kakaót, túhegynyi fahéjszemekkel. De Szamártestvér jó szolgál, elviszi a lelkem akárhová, még azt sem igényli, hogy folyton benne legyenek. Elég néha felbukkanni benne, érezni a sürgetést, a kihívást, a jóleső drillt, amikor átesem már a holtponton, és valószínűleg akármeddig el tudnék futni, akár egy spártai.

A két híd között csaknem félúton esek össze, a gátak közé szorított folyó árterében, közletről szemlélhetem a dérepte fűszálakat. Látom a felfelé mocsanó eget, a vándorló habot az ég poharán.

A szemem nyitva felejttem, mint amikor az ember megcsúszik a meder iszapjában, komótosan és hangtalanul szállong a szennyes, mocskos vízű mélybe, anélkül, hogy útján változtathatna.

Sem a karomat, sem a lábamat nem bírom mozdítani. Két árva levél ragadt még fenn fölöttem, a csemetefán, ez is csoda: figyelem az Isten rezgéseit. Tizennégy perc múlva meglát majd a két rokonszenves öreglány, akik ortopéd cipőben és túrabottal indultak neki a távnak. A gát lejtője túl meredeknek bizonyul nekik, így aztán körbe kell menniük, hogy megnézzék, ki hever itt a színes sportruhában. Ismernek már: derűs napokon néha kijönnek, végigfecserézik a távot, integetnek meg mosolyognak. Ma fénytelen minden, Lalagék mégis kinn vannak, itt csivitelnek. Mobil persze nincs a hátszáokban, de a majdnem forró tea jólesik a termosz tetejéből, cseppet sem jó érzés negyedórát heverni a fagyos földön. Lalagé leveszi a kabátját, hogy a vállamra támaszkodva arra kínozzam át magam, amíg ő segítséget hív, azon fekédek, de visszautasítom, annak biztos tudatában, hogy a csonttörés mellett tüdőgyulladásom is lesz, a törések mellé a láthatatlan marketingcsapat hozzácsapja ezt a bónuszt. Lalagé menjen csak a kabátjában, nem szükséges felesleges áldozatokat vállalnia.

Nem szükséges beszélni, nem szükséges mindent kimondani, szorítom össze a számat, háromszor tagad meg amaz minden éjjel, mielőtt megszólalna a kakas, a másik szerelme nevét suttogetja, amikor álmodik, az életem szerelme; az ép kezemmel tapogatom majd megduzzadt bokám, amely ezennel felmondta a szolgálatot. Az apró darab, ami a medencecsontomról levált, egy fémszegeccsel visszatér majd a helyére, egy valamikori jövőben; kávé is kapok, az öblös fotelba hozzák; tőlem egy méterre, az ablakon túl, tavaszi madárorgiában itt mosolyog Lalagé, hátán a zsák, kezében a bot, csak nem tudok felállni, és kinyitni neki az ablakot. Száni való tésztaképén szétdagad a jóságos mosoly, ahogy fájdalmas arcomat figyeli. Az ellenfényben színes árnyék húz el mellette, hallottam az éjjel, kinek a nevét suttogetta; madárszárny emeli, kényes, spanyol lovak száguldanak vele.

Orcsik Roland

NYAKLÁNC

Zajos rikoltás törte meg
a jégbe fagyott utcát.
Fönről hasított
a nyers madárhang.
Leguggoltam hozzád,
krú, krú, utánoztam
a V-alakban
sereglő darvakat az égen.
Aki élen haladt,
hamar elfáradt,
átadta helyét a társnak,
e szövetség fonta egybe a rajt.
Rám dőlve figyelted

a légi nomádokat:
közösen egy hatalmas,
kitárt szárnyú óslényt
formáztak.
Lassan vonult
a pulzáló jelenés.
A darvakból
apró gyöngyszemeket
rajzoltál pici ujjaddal
a levegőbe.
Óvatosan megfogtam,
s nyakadba kötöttem
a tollas ékszert.